

Motto:

*„Televize rozšiřuje nevkus a nemůže jinak,
protože musí něco prodat, to je její pravý účel.
Prodává se mnohým a musí se prodat mnoho.“*

Jan Werich

„Naše“ média, a nejen české zemědělství

Přišla doba, kdy svět je pod stále větším vlivem úzké skupiny kapitálových gigantů, která je schopna ovlivnit náš každodenní život. Podmínkou rychle postupujícího procesu je globalizace, kapitál, přenosová supervýkonná technika a média.

Abych byl pochopen, co mám na mysli. Obrazně řečeno, představme si, že kdesi v Americe ve Světovém obchodním centru, WTC na Manhattanu se sejde pár superboháčů, 5, 6, nevím kolik, ale možná na prstech jedné ruky by se dali spočítat, a než vypijí svůj luxusní drink a k němu vykouří doutník, tak proberou, jak se bude oblékat svět. Například. No a v řádu hodin je ta informace po celé Zeměkouli a mašinerie reklamy, mobilních aplikací, tajtrlíkování všeho ochotných celebrit, médií a sociálních sítí se rozjede. Kdo by se snad postavil proti, je umlčen, politici jsou v tomto systému odsouzeni do role statistů, jsou jakýmsi přívažkem, který je kdykoliv separován, byť by byl sebemocnější. Viz Donald Trump.

Velmocenské chování, diktát médií a Václav Moravec

Ve svém profesním životě, kde jsem postupně, nikoliv skokově, jak je to dnes běžné, získával pozice v agrárním sektoru a v závěru ve zralém věku i v politice, jsem se s médii často setkával, někdy i utkával. Zním je tedy, znám jejich metody a dovedu si analyzovat i jejich proměny až do dnešní podoby. Ne že bych podléhal nostalgii, ale musím konstatovat, že po pádu minulého režimu, po listopadu 1989 se média, tedy ta s rozhodujícím vlivem – televize, rozhlas, tisk, změnila. Změnila získanou svobodou a možností uplatnit pluralitu názorů, které bylo možno bez problému prezentovat, zveřejňovat. Cenzura se stala minulostí, aby se postupně vrátila v nové podobě. Jako příklad uvedu předního televizního moderátora, ehm manipulátora, Václava Moravce.

To byl před dvaceti lety velmi objektivní, příjemný, neútočící redaktor vedoucí rozhovor s cílem dobrat se pravdy. Neskákal do řeči, nechal hosta vyjádřit jeho názor a zodpovědět otázky, které mu byly kladeny. Postupem času se z něho stal jakýsi vyštěkávač prefabrikovaných předem připravených nikoliv otázek, ale v jakoby otázkách zabalených tvrzení, jejichž tón a útočnost nedovoluje normální komunikaci, natož dialog. Svoji techniku má propracovanou a z pohledu politického zadání dělá svoji práci dobře. Dokonce bych řekl tak dobře, že jeho plat nelze zveřejnit, protože národ na to není připraven – tak nějak pravil generální ředitel veřejnoprávní ČT pan Dvořák. To je podle mně klíčové sdělení, charakterizující velmocenské chování, přesněji diktát, médií. Václav Moravec však je pouze špička ledovce. Veřejnoprávní ČT jede pouze jeden ideologický směr, pluralita názorů a vyváženost je pro ni dnes už cizí pojem. Je jednostranná a dlouhodobě a systematicky nám předkládá svoje vidění světa včetně falešné interpretace dějin. Jistě si čtenář vzpomene na květnové pořady o konci druhé světové války. Z nich je patrné, jakoby nás osvobodili jenom

Američané, o Rudé armádě a jejích nesmírných obětech se takřka nemluví. Pokládám takto jednostranný trend za neudržitelný a jsem si jist, že na to ČT doplatí. Většinová veřejnost toho má zkrátka už dost a bude stále méně ochotna si za takové dezinformace platit. Přitom kontrolní demokratické instituce, například Rada pro rozhlasové a televizní vysílání svoji funkci zatím neplní. Všeho do času, nelze totiž trvale ignorovat oprávněné a sílící požadavky veřejnosti na základní premisu demokratické společnosti, kterou jsou pravdivé informace.

Média vytvořila prostor pro nástup zahraničních potravin a obchodního kapitálu

V další části svého příspěvku bych rád představil svůj pohled na vztah médií k zemědělství. Zde bohužel nelze o nějaké soudnosti či objektivitě hovořit. Sam už dlouhá léta publikuji články, statě včetně publikace o zemědělství USA plus odborné videofilmy ze zemědělství USA, Kanady, Izraele a s médii pracuji, tak mohu hodnotit. Úvodem chci konstatovat, že jsem velmi zklamán z toho, jaký obraz vytvořila média o českém zemědělství, o českých potravinách (ten už se ale konečně mění), o typickém zemědělském závodě. Obávám se, že se tak stalo proto, aby vytvořila předpolí a prostor pro nástup zahraničních potravin a zahraničních investorů do obchodní sítě hypermarketů a stovek obřích skladů podél dálnic a kolem měst. To se samozřejmě netýká jenom zemědělských produktů, jejichž konečným výsledkem jsou potraviny, kterých se už dováží přes 100 tisíc kamionů ročně! Moje otázky zní:

- Kde je Václav Moravec, kde je pan Prouza, proč o těchto tématech nemluví a nepíší?
- Kde jsou Zelení s jejich uhlíkovou stopou, proč neudělají jedinou akci, kterou by obrátili pozornost veřejnosti – například blokádu kamionů?
- Kde jsou dopadové studie, jak bude vypadat tato země při tomto vývoji za další generaci, když kdejaký aktivista či politik tak rád mluví o tom, co neblahého připravujeme pro naše děti?
- Kde jsou akademici a sociologické dopadové studie o vlivu na naši společnost a její reakci až procitne – během 20ti roků se republika udusí kamiony a hangáry skladů zaberou další tisíce hektarů nejlepší půdy

Proč se dovozy potravin rok co rok zvyšují, když ty naše domácí jsou páté nejlepší na světě?

Koho chleba jíš, toho pravdu piš

Ale zpět k médiím. Očekával bych, že v naší veřejnoprávní televizi, rozhlase, které si všichni platíme, začnou pořady, ve kterých se našim občanům postupně naše skvělé potraviny představí. Nic takového se však neděje, naopak jsme byli prvních 5 měsíců letošního roku svědky masivní kampaně proti českým potravinám. Kampaně ostudné, lživé a dovolím si tvrdit konkurenci dobře zaplacené. Neboť „koho chleba jíš, toho pravdu piš“ je výstižný citát nejmenovaného autora, který v tomto případě naprosto sedí.

Jaké je české zemědělství, fikce a skutečnost

V uplynulé dekádě, 2010 – 2020, tak jak rostly dovozy potravin a klesala naše soběstačnost, narůstal mediální tlak a dehonestace transformovaných zemědělských závodů, za mohutné podpory našich médií. Důvodem bylo politické zadání vytvořit nový obraz zemědělce, nového reprezentanta. I stalo se a je jím malý soukromý farmář, vylíčený v těch nejružovějších barvách. Třeba takový SEZNAM.cz docela vážně bere představitele svazu soukromých zemědělců (ASZ) jako reprezentanta a naproti tomu Agrární komora ČR, která byla zřízena

zákonem č. 301/1992 Sb. České národní rady o Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR, ta jakoby neexistovala. Ale aby bylo jasno – klobouk dolů před soukromými zemědělci, já sám zde mám svoje pevné kořeny, do soukromého hospodářství jsem se narodil, ale doba je dnes jinde. Kde? Stačilo se projít po letošní „Zemi živitelce“. Například sklizeň obilí. Nejmodernější obilní kombajn (přesný termín sklízecí mlátička) Lexion 7400 firmy CLAAS má záběr 13,8 metru. Tak velký a výkonný stroj najde svoje využití jenom na velkých polích. To je realita a lhostejno, jak média předkládají zesměšňující obraz velkých širých lánů a matou lidem hlavu. Svět jde tímto směrem, samozřejmě malá hospodářství budou existovat i nadále. Je ale zbytečné vytvářet falešné iluze a neustále znevažovat ty velké.

Je hezké psát o malých soukromých farmářích a nic neudělat proti postupujícímu globalismu. Je hezké mluvit například o chovatelské idyle malého hospodářství s chovem krav, když odborník vám řekne, že v sousedním Německu je 19% mléka nadojeno ve vazných stájích a během pár let takové mléko nebude prodejné, protože zvířata nemají volný pohyb. U nás je to dávno vyřešeno, dojné krávy mají dokonalé pohodlí volného pohybu a ve vazných stájích je chováno pouze 1,5% krav! Musím se ptát – ví to někdo z laické veřejnosti? Proč se tomu média nevěnují, co na to Venda Moravec, který tak rád zemědělská témata ala Agrofert? Odpovídám – to se jim zkrátka nehodí do krámu, protože drtivá produkce mléka je v České republice vyprodukována v moderních zemědělských podnicích.

Jednostranná propaganda ČT a výsledky se dostávají

Skupina mladých lidí z jakéhosi hnutí za osvobození zvířat se 31. srpna přivázala k vjezdu do drůbeží porážky v Mirovicích na Písecku. Jistě každý zná světovou značku „Vodňanská drůbež“ a dá mně za pravdu, když řeknu, že drůbeží maso je zdravé, žádané a jeho spotřeba trvale roste. Zkrátka patří mezi základní potraviny živočišného původu. Česká televize v hlavním zpravodajství uvedla akci oněch zoufalců dramatickým hlasem moderátorky, cituji: „Chtěli tak zastavit provoz podniku, který ročně porazí miliony kusů drůbeže“. Na ni navázala mladá aktivistka a s útrpným výrazem v obličejí pravila – „To, co se tam děje zvířatům, nemůže být ani omylem označeno za humánní. Zabíjet bezbranná zvířata je nespravedlivé, kruté a zbytečné“. Proč to tak podrobně cituji? Proto, že podnik patří skupině Agrofert, což se antibabiš ČT hodí. Obávám se, že kdyby se tito lidé přivázali někde jinde, tak si toho naše televize ani nevšimne. Nedá mně to, abych se těch mladých alespoň takto na dálku nezeptal:

- Budete se také přivazovat ke vchodu do restaurací, kde vaří kuřecí pokrmy?
- K čemu se přivázete u jihočeských rybníků při tradičních, po staletí stejných rituálech podzimních výlovů? Co nevinní kapři?

Obávám se, že nic takového neuděláte, protože v tomto případě by nebylo třeba volat policii. Ti dotčení by si to s vámi vyřídili rychle a sami, není liž pravda.

Šance na změnu

Závěrem mých úvah bych rád požádal, respektive navrhl co udělat, aby se věci narovnaly. Velmi mně zaujal nedávný článek uznávaného filozofa, profesora Metropolitní univerzity v Praze Ivo Budila o Česku za pár let. Je o světové politice, o přerozdělování vlivu hlavních světových mocností po fiasku v Afghanistanu, o dopadech pandemie covid od roku 2017. Dovolte jeden citát „Česká republika se tedy nenachází v lepším stavu než v roce 2017, ale na druhé straně získala důležitou zkušenost, která by jí mohla napomoci při jejím nejdůležitějším civilizačním úkolu, kterým je vymanění se z periferního postavení vůči západní Evropě,

vybudování silného národního hospodářství a dosažení plné národní svrchovanosti.“ Tolik profesor Budil. Já k tomu musím opakovaně přidat větu mého tatínka, sedláka narozeného 1898, kterou mně vštípl a vybavil do života – k národu patří jazyk, kultura a půda. Bylo by načase, aby média změnily postoj k našemu agrárnímu sektoru a začaly ho konečně představovat veřejnosti pravdivě. Ten čas tady je a dříve či později budeme naše zemědělství, naše potraviny propagovat a podporovat. Pokud ne, tak nás svět převálcuje, velký zahraniční kapitál si nás koupí i s tou půdou. To snad většinová populace nechce a zde je moje víra, že náš zemědělský stav přece jenom dojde k uznání a bude moci postupně skutečně žít tento národ. Šance na změnu je obrovská a chci věřit, že se jí naše země chopí.

Ing. Jan Veleba

Ředitel OAK Most a agrární publicista